

1 januari

Genesis 1

*Lieve Heer,
Van U is de
aarde en alles
wat daar leeft, de
wereld en wie
haar bewonen.*

Psalm 24:1

Het verhaal van het begin

IN HET BEGIN, nog voor de wereld was gevormd, was er alleen maar inktzwarte duisternis. Het was een duisternis die donkerder en woester was dan de kolkende zee tijdens een stormachtige nacht.

Te midden van de chaos zei God: 'Laat er licht komen.'

Meteen verscheen het licht, helder en prachtig.

'Dit is goed,' zei God. 'Ik noem het licht "Dag" en het donker "Nacht".'

Dat was de eerste dag van de schepping.

Op de tweede dag maakte God de hemel die zich uitstrekt over het hele universum; en op de derde dag maakte God een scheiding tussen het land en de zee.

'Dit is allemaal heel goed,' zei God. 'En nu wil ik dat overal op aarde allemaal verschillende planten gaan groeien.'

Hoge grassen groeiden en bloeiden en gaven zaad. Bomen reikten naar de hemel en openden hun bloesem naar het licht. Vervolgens vielen de bloesemblaadjes op de grond en begonnen de vruchten te rijpen. 'Ik ben heel tevreden over deze dag,' zei God.

Op de vierde dag maakte God de heldere zon voor overdag en de glanzende maan en sterren voor 's nachts. Toen de roodgouden zon de vijfde dag opkwam, sprak God weer: 'Ik wil dat er levende wezens in de zeeën komen.' Op Gods bevel kwamen ze eraan, zwemmend, duikend, springend en plonzend. 'En nu wil ik ook wezens in de lucht,' riep God. In een wervelwind van vleugels kwamen grote zwermen vogels aangevlogen alsof ze uit de hemel neerdaalden. Ze kwetterden en floten, snaterden en koerden.

Alles was heel goed, maar toch was Gods werk nog niet helemaal af.

De schepping is voltooid

2 januari

Genesis 1

DE ZESDE DAG dat de wereld was geschapen begon met een ochtendkoor: alle vogels zongen om het zonlicht te begroeten.

God zei tegen de aarde: 'Luister. Ik wil dat je voedsel en onderdak geeft aan de dieren die ik ga maken. Zorg dat het grasland niet overwoekerd raakt zodat de bizonen kunnen grazen; zorg voor holletjes voor de spitsmuizen; zorg dat de tijgers zich kunnen schuilhouden in de schaduwen van het woud, en zorg dat het vee zich kan verzamelen bij de drinkplaatsen.'

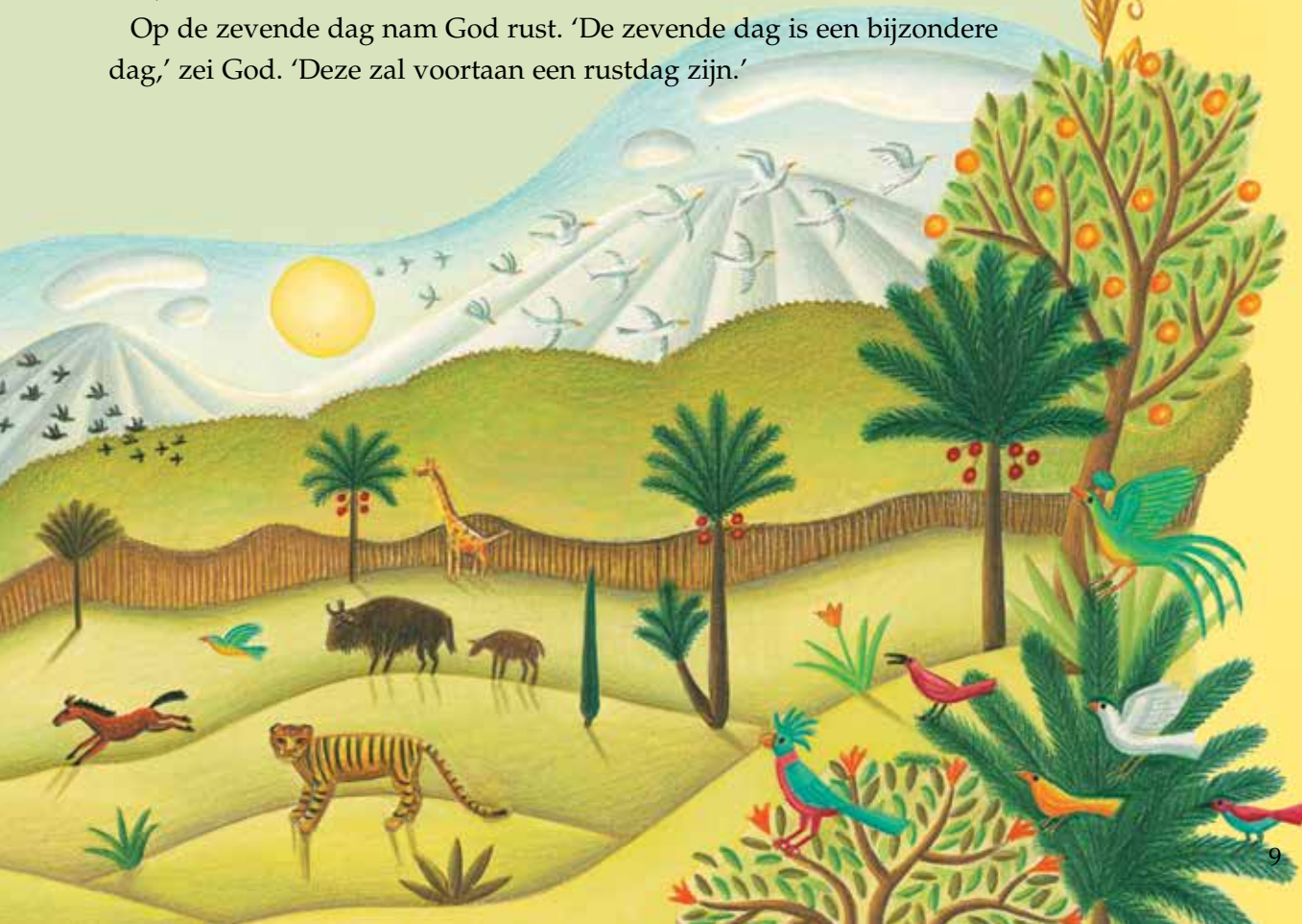
Toen maakte God de dieren, allemaal met hun eigen vorm, kleur en patroon. 'Nu,' zei God, 'wordt het tijd om mensen te maken. Dat zullen mijn kinderen zijn, en ik zal ze de leiding over alles geven. Ze zullen zelf ook kinderen krijgen. Later zal mijn volk de hele wereld bewonen. En overal waar ze zijn, zal de aarde hun geven wat ze nodig hebben.'

Toen de schepping klaar was, bekeek God eens hoe alles was geworden, en was er tevreden over.

Op de zevende dag nam God rust. 'De zevende dag is een bijzondere dag,' zei God. 'Deze zal voortaan een rustdag zijn.'

*Lieve Heer,
De hele wereld is
vol bewondering
voor de prachtige
dingen die U
heeft gemaakt.*

Psalm 65:8

3 januari

Genesis 2

*Wie ontzag
heeft voor de
Heer keert zich
af van het
kwaad.*

Spreuken 8:13

De tuin van Eden

DIT IS HET VERHAAL van de eerste man en de eerste vrouw. In het begin was de aarde kaal. Het had nog nooit geregend; er was alleen klei. God maakte van die klei de vorm van een man. Toen ademde God in de klei en de man kwam tot leven.

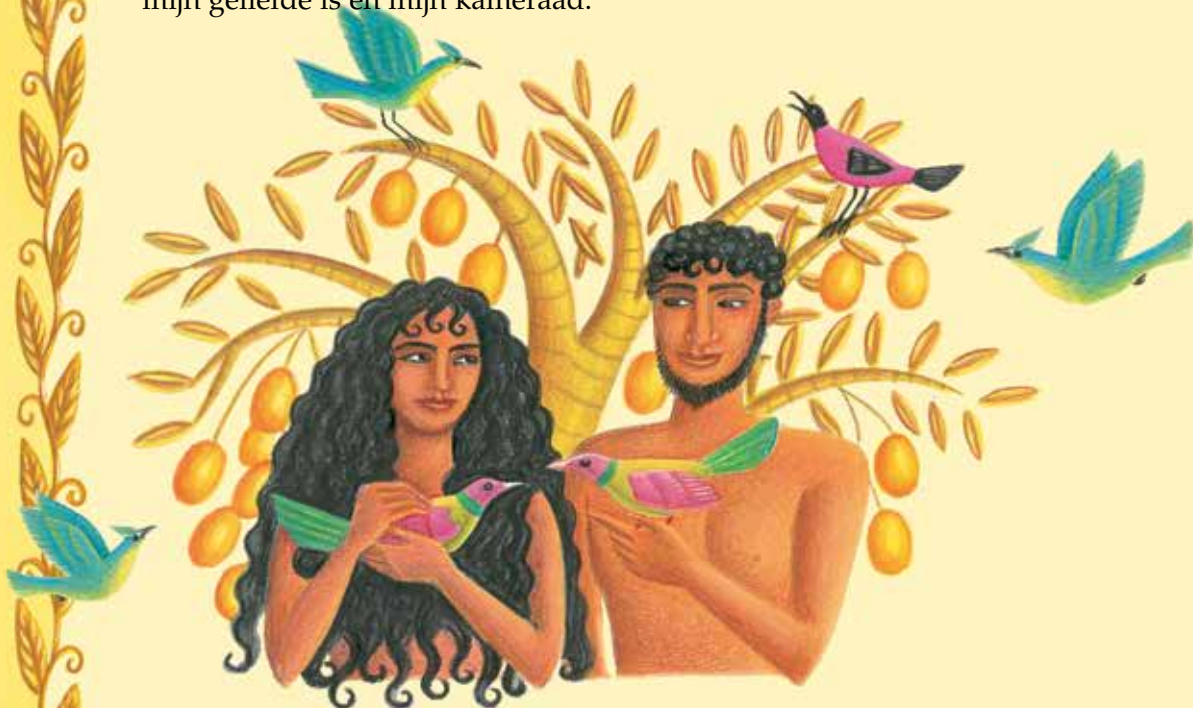
God legde een tuin aan in Eden en bracht de man daar naartoe. Er stroomde een rivier door de tuin die ervoor zorgde dat de bomen genoeg water kregen om te groeien en groen te blijven. 'Hier kun je gewassen verbouwen en vruchten van de bomen plukken,' zei God, 'maar je mag niet eten van de boom van kennis van goed en kwaad. Als je dat doet, zul je sterven.'

God wilde dat de man gelukkig was. 'Het is niet goed dat hij alleen is,' merkte God op. 'Ik zal wezens van klei maken en er leven in blazen.' Op die manier maakte God de dieren op het land en in de lucht.

'Nu wil ik dat je ze allemaal een naam geeft,' zei God tegen de man. Dus deed de man dat. 'Maar eigenlijk is er niemand bij die een echte kameraad voor me is,' zei de man verdrietig.

God kreeg medelijden met hem, en daarom liet hij hem in een diepe slaap vallen. Toen nam hij een rib uit zijn zij, maakte de huid weer dicht en vormde van de rib een vrouw.

'Eindelijk iemand die net zo is als ik!' riep de man uit. 'Een vrouw die mijn geliefde is en mijn kameraad.'

De slang in de tuin

DE SLANG WAS het sluwste wezen dat God had gemaakt. Op een dag stelde de slang de vrouw een vraag: 'Is het waar dat God tegen je heeft gezegd dat je in de tuin van geen enkele boom de vruchten mag eten?'

'Nee hoor, we mogen alle vruchten eten,' antwoordde de vrouw. 'Behalve de vruchten van de boom die in het midden van de tuin staat. Als we daarvan eten, zullen we sterven.'

De slang kneep zijn ogen samen. 'Dat is helemaal niet waar. Als je daarvan eet word je juist wijs. Je wordt dan net zo wijs als God!'

De vrouw werd nieuwsgierig door wat de slang had gezegd. Ze ging naar de vruchten kijken. 'Wat zijn ze mooi,' zei ze zacht, 'en wat zou het heerlijk zijn om echt wijs te zijn.' Langzaam stak ze haar hand uit, plukte een vrucht en at ervan. Toen gaf ze de vrucht ook aan haar man.

'O,' riepen ze plotseling uit. 'Nu zien we opeens alles anders.'

Ze keken elkaar aan en sloegen hun ogen neer. 'Voordat we van de vrucht hadden gegeten waren we alleen maar gelukkig samen,' zei Eva. 'En nu schaam ik me, en jij ook, omdat we naakt zijn.'

Ze kregen tranen in hun ogen. 'We moeten zorgen dat alles weer in orde komt. Laten we onszelf bedekken.' De rest van de dag waren ze bezig met bladeren aan elkaar te naaien om er kleren van te maken. Die avond ging God zoals gewoonlijk in de tuin wandelen. Hij riep naar de man: 'Waar ben je?'

'Ik verstopte me,' antwoordde de man. 'Ik durfde niet te komen, omdat ik naakt was.'

God vroeg ernstig: 'Heb je van de verboden vrucht gegeten?'

'De vrouw heeft mij die gegeven,' zei de man verontschuldigend.

'De slang heeft me bedrogen!' riep de vrouw.

4 januari

Genesis 3

*Lieve Heer,
Maak me wijs
genoeg om geen
domme dingen
te doen.*

Spreuken 14:16

5 januari

Genesis 3

*Lieve Heer,
U heeft de tijd
voor verdriet en
voor vreugde
bepaald.*

Prediker 3:4

Adam en Eva

GOD DRAAIDE ZICH om naar de slang. 'Jij zult gestraft worden voor je slechtheid. Vanaf nu moet je op je buik kruipen. De vrouw en de man zullen je vijanden zijn!'

Toen richtte God zich tot de man en de vrouw: 'Vanaf nu zal het leven zwaar zijn voor jullie.' Voortaan moeten jullie lang en hard werken om van de aarde de dingen te krijgen die jullie nodig hebben. Onkruid en doorns zullen jullie planten verstikken. Jullie zullen vreselijk moe worden. Uiteindelijk zullen jullie sterven en weer de klei worden waaruit jullie zijn gemaakt.'

God maakte kleren van dierenhuiden en gaf die aan de man en de vrouw.

Toen keerde God terug naar de hemel en sprak tot de wezens die daar waren: 'De man en de vrouw weten nu wat goed en kwaad is. Ze mogen niet eten van de levensboom omdat ze dan eeuwig zullen leven. Ik stuur ze weg uit de tuin van Eden. Jullie gevleugelde wezens moeten de wacht houden bij de ingang van de tuin. Neem een vlammend zwaard mee en versper de toegang. Niemand mag in de buurt van de levensboom komen.'

De man en de vrouw, Adam en Eva, wilden hun eigen gang gaan in plaats van vertrouwen te stellen in God. Nu waren ze op zichzelf aangekomen. Vanaf deze dag moesten ze hun uiterste beste doen om te blijven voortbestaan in een wereld vol gevaren. Dit zou voortaan het leven van alle mensen zijn.

Kaïn en Abel

ADAM EN EVA kregen een kindje, een jongetje dat ze Kaïn noemden. Ze waren trots en blij. Niet lang daarna kregen ze nog een kindje, en opnieuw was het een zoon. Dit jongetje noemden ze Abel.

De jongens groeiden op. Kaïn werd een boer die de grond ploegde en gewassen verbouwde. Abel werd schaapherder.

Tijdens de oogsttijd offerde Kaïn een deel van de oogst aan God. Omdat zijn ouders altijd zo trots op hem waren, voelde hij zich diep teleurgesteld toen God zijn offer helemaal niet opmerkte.

Abel offerde een lammetje en daar was God blijkbaar wel heel blij mee. Eindelijk had Abel het gevoel dat iemand ook trots op hem was.

Kaïn werd boos.

‘Je moet niet toegeven aan je woede,’ waarschuwde God hem.

Maar Kaïn werd steeds maar bozer. Hij vroeg Abel om mee te gaan wandelen. Toen ze buiten op het veld waren vermoordde Kaïn zijn broer.

God vond hem daar. Er lag bloed op de grond.

‘Waar is je broer?’ vroeg God.

‘Dat weet ik niet,’ antwoordde Kaïn. ‘Ik hoef toch niet op mijn broer te passen?’

God wist wat er was gebeurd. ‘Je hebt iets vreselijks gedaan,’ zei God. ‘De aarde zal je vijand zijn. Voor jou zullen er geen gewassen meer op groeien. Ga weg van hier.’

‘Maar dat is verschrikkelijk!’ riep Kaïn uit. ‘Dan heb ik geen huis meer. En iedereen die me ziet, zal me kunnen doden.’

‘Ik zal een teken op je aanbrengen,’ zei God, ‘als waarschuwing dat mensen je niets mogen doen. Ik wil niet dat er nog iemand vermoord wordt.’

6 januari

Genesis 4

*Lieve Heer,
Wees nooit boos
op me en heb
altijd medelijden
met me.*

Psalm 6:1-2

7 januari

Genesis 6

God spreekt tegen Noach

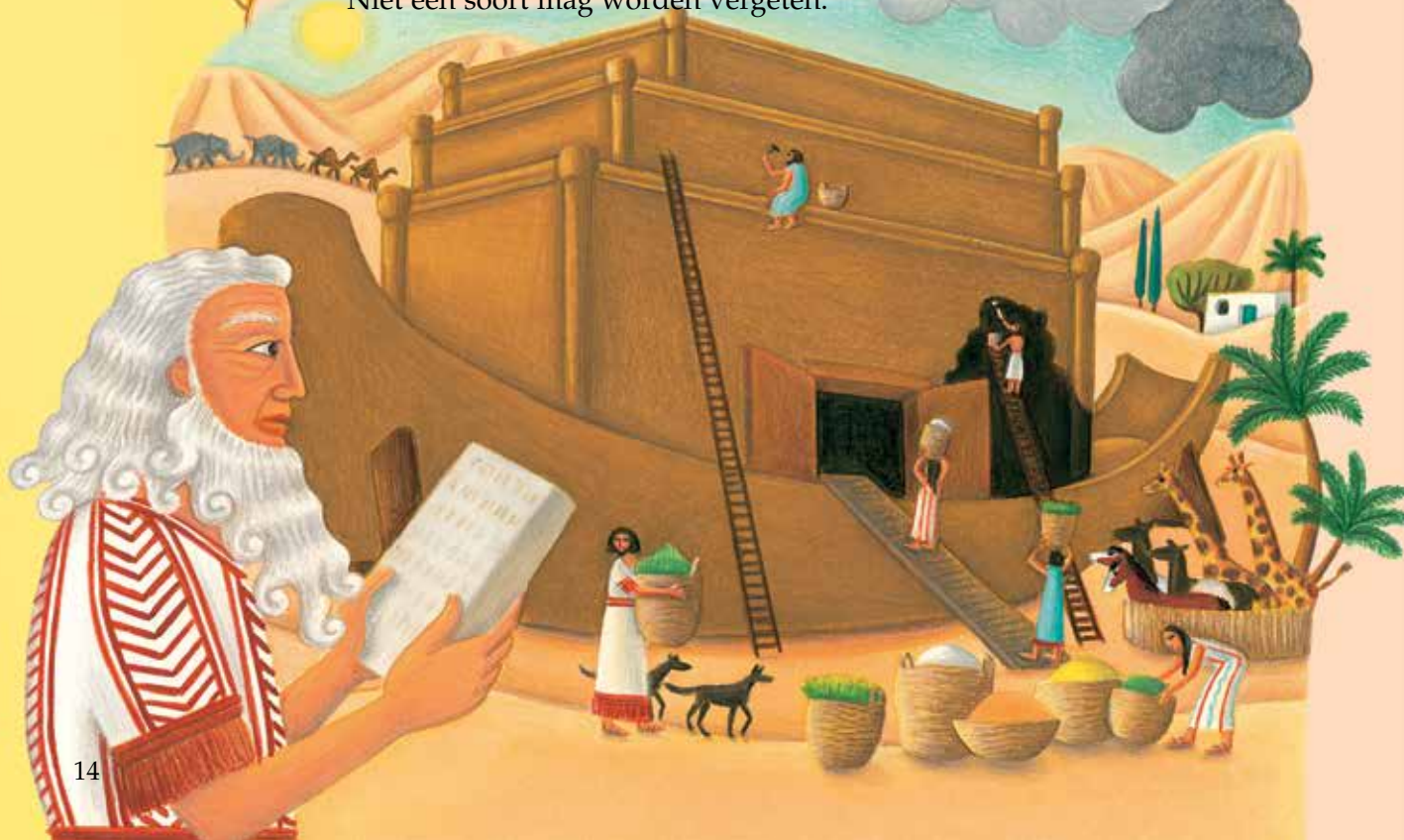
NA DE TIJD van Adam en Eva, Kaïn en Abel werden er nog meer kinderen geboren. Die kregen ook weer kinderen en zo volgden de generaties elkaar op. Algauw bewoonden de mensen de hele aarde. Toen zag God hoe slecht de wereld was geworden. 'Ik heb spijt dat ik de mensen heb geschapen,' zei God. 'Alleen Noach leeft op de juiste manier. Ik zal alles onder water laten lopen en opnieuw beginnen. En Noach speelt daarin een rol.'

Noach luisterde vol verbazing naar wat God zei: 'Voordat ik door een grote watervloed alles laat onderlopen, moet je een boot bouwen van stevig hout. De boot moet drie dekken hebben en een deur aan de zijkant. Houd je aan de maten die ik je opgeef, want deze boot moet voldoende dingen van de oude wereld bevatten om weer opnieuw te kunnen beginnen.

Allereerst moet er plaats zijn voor jezelf en je vrouw. Maar je zonen Sem, Cham en Jafet met hun vrouwen moeten er ook nog bij kunnen. Dan moet je ervoor zorgen dat van elk levend wezen een mannetje en vrouwtje aan boord is. Let op dat er genoeg plaats is voor alle dieren. Niet één soort mag worden vergeten.'

*Lieve Heer,
Help me om te
doen wat goed is.
Zelfs wanneer
het lijkt alsof er
geen goede
mensen meer
zijn.*

Psalm 12:1

De zondvloed

NOACH SCHUDDE ONGELOVIG zijn hoofd, terwijl God verder ging met aanwijzingen geven:

‘Vergeet niet, Noach, dat deze overstroming erg lang gaat duren. Daarom moet je zorgen dat je voldoende te eten hebt voor jezelf en voor alle dieren. En nu: aan de slag!’

Noach deed precies wat God had gezegd. Samen met zijn gezin kapte hij bomen en bouwde hij een boot. Ze oogstten graan en vulden manden met fruit, dat ze in de zon droogden om het te kunnen bewaren. Ze riepen de dieren om zich te verzamelen en leidden ze naar de boot.

Zodra alles en iedereen aan boord was, deed God de deur dicht. Zeven dagen gingen voorbij.

Daarna beval God dat het moest gaan regenen. Eerst vielen er een paar druppels op de droge aarde, maar al gauw hoorde Noach het geroffel van de regen op het dak van de boot. Toen hij naar buiten keek zag hij dat het met bakken uit de lucht kwam.

Toen het eenmaal was gaan regenen, kon niets de vloed meer tegenhouden. Het water in de rivieren steeg en overstroomde de oevers. De dalen liepen vol met water. Later stonden ook de heuvels onder. Noachs grote boot begon te drijven.

Alle levende wezens waren veilig en droog aan boord, maar de rest van de wereld spoelde weg. Veertig dagen en nachten regende het. De hele wereld stond onder water. Er was niets dan water en lucht – en Noachs boot en God.

8 januari

Genesis 7

*Lieve Heer,
U bent onze
toevlucht en
onze kracht, zelfs
wanneer de
zeeën rondom
kolken.*

Psalm 46:1, 3

9 januari

Genesis 8

*Lieve Heer,
Zelfs de bomen
en de bossen
zullen blij zijn
wanneer God
over de aarde
komt heersen.*

Psalm 96:12

De duif en het takje

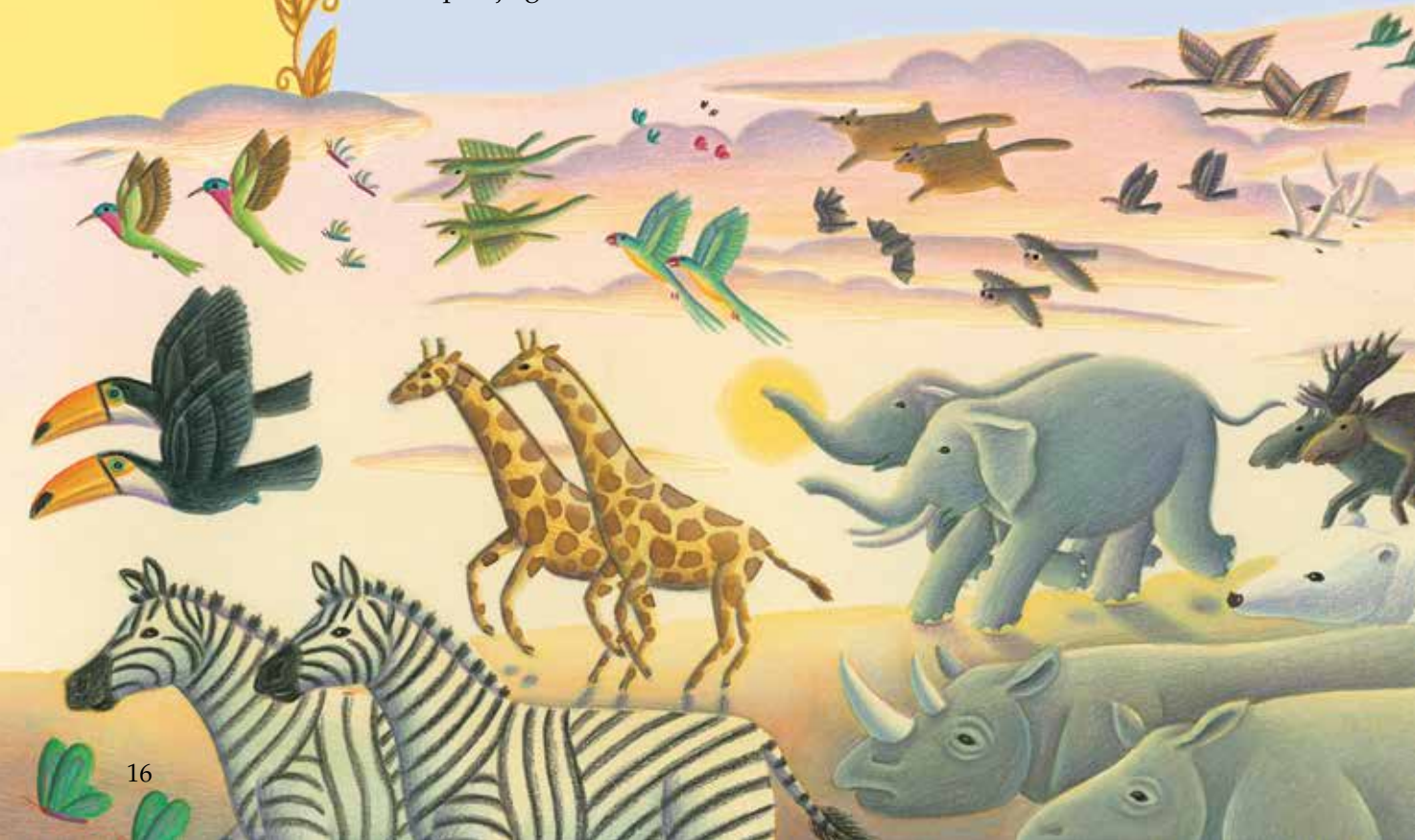
DAGEN EN WEKEN gingen voorbij zonder dat God iets deed. Maar God was Noach en zijn boot niet vergeten. Eindelijk ging het waaïen en begon het water te zakken. Heel langzaam trok de vloed zich terug.

Op de zevende dag van de zevende maand kwam Noachs boot met een schok tot stilstand. Hij was op een berg gelopen. Noach wachtte en zag een voor een de bergtoppen uit het water oprijzen.

Nog weer veertig dagen gingen voorbij. Noach deed een raampje open en liet een raaf los. De vogel bleef maar heen en weer vliegen, en kwam niet meer terug. Vervolgens liet Noach een duif los. De duif vloog even rond, maar kon geen droog plekje vinden. Ze kwam terug en ging op Noachs hand zitten.

‘We zullen nog zeven dagen wachten,’ zei Noach tegen de duif. ‘Daarna mag je weer gaan kijken.’

Bij de volgende gelegenheid kwam de duif terug met een vers olijftakje in haar snavel. Noach wachtte nog zeven dagen voordat hij de duif voor de derde keer losliet. Toen kwam de duif niet meer terug, want ze had een plekje gevonden om een nest te bouwen.

Noach viert feest

10 januari

Genesis 9

NA LANGE TIJD was het land eindelijk droog geworden. 'Jullie kunnen de boot verlaten,' zei God. Noach deed de deur open. De dieren renden, sprongen en huppelden over de vochtige bruine aarde en de vogels vlogen de heldere, schone lucht in.

'Ze moeten zorgen dat ze jongen krijgen en zich over de hele aarde verspreiden en dan wordt mijn aarde weer vol met levende wezens,' zei God.

Noach en zijn gezin vierden feest. Ze brachten offers aan God om hem te bedanken dat ze waren gered.

'Ik zal de aarde nooit meer laten overstromen,' beloofde God. 'Zolang de wereld bestaat, zal er een tijd zijn om zaden in de grond te stoppen, maar ook om te oogsten; er zal winter en zomer, dag en nacht zijn.

Dat beloof ik plechtig,' zei God. 'Als jullie mijn regenboog aan de hemel zien, zullen jullie worden herinnerd aan deze belofte. Dat is mijn verbond met jullie en alle mensen tot in de eeuwigheid.'

*Lieve Heer,
Dank U dat er
altijd een zomer
en een winter zal
zijn. Tijd om te
zaaien en tijd om
te oogsten.*

11 januari

Genesis 11

*Lieve Heer,
We zijn maar
gewone mensen,
en toch zorgt U
voor ons.*

Psalm 8:4

De hoogste toren van de wereld

HEEL VROEGER SPRAKEN alle mensen dezelfde taal. Zij waren nomaden die rondtrokken over de vlaktes van Babylon. Op een gegeven moment deden ze een ontdekking: 'Kijk eens hoe hard de klei in de zon is geworden. Dit stuk is zo hard als steen.'

'Als we de klei vormen wanneer die nog nat is, kunnen we bakstenen maken die geschikt zijn om mee te bouwen,' zei een ander.

'Ja! Laten we bakstenen maken. Wat we daar niet allemaal mee kunnen doen!'

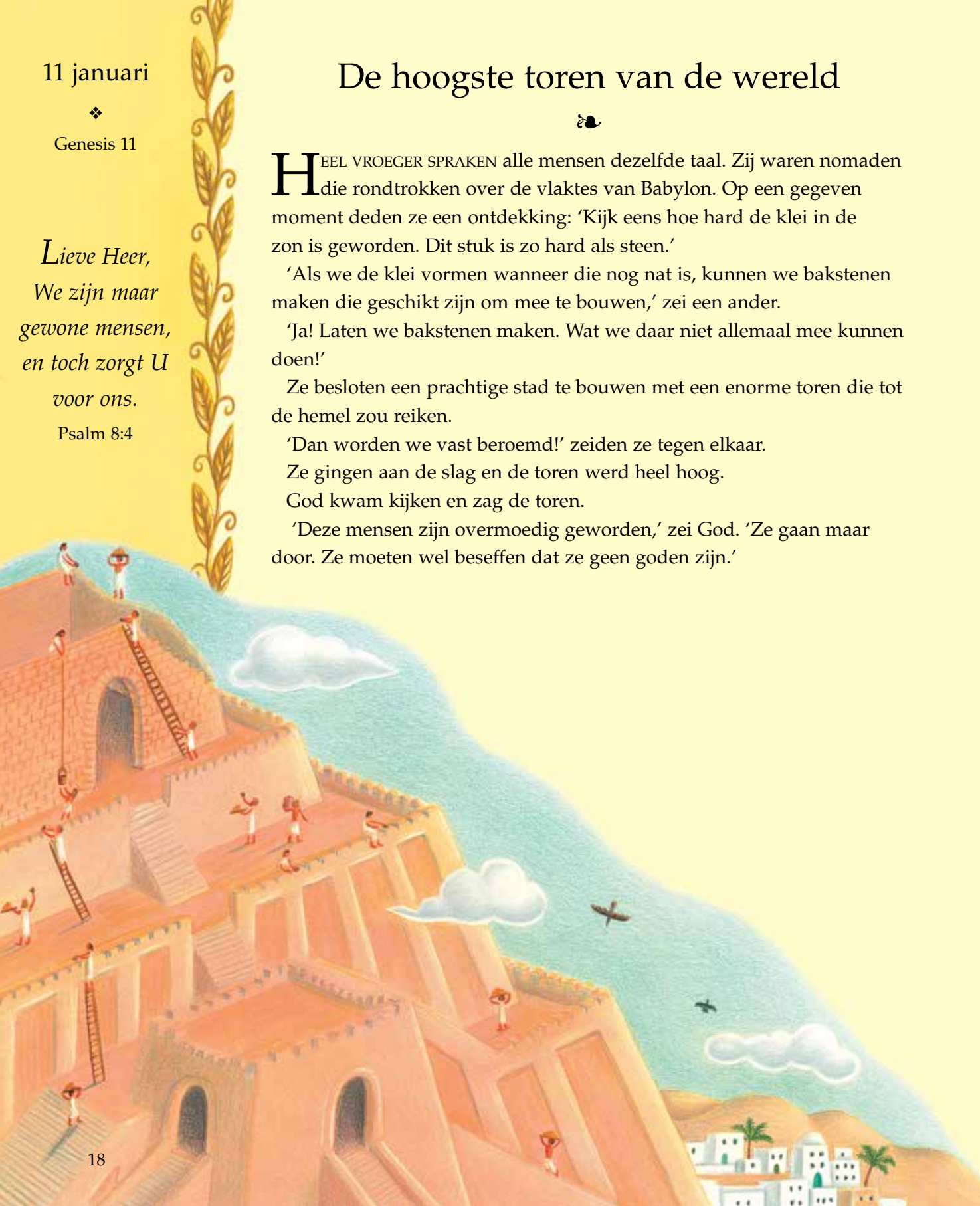
Ze besloten een prachtige stad te bouwen met een enorme toren die tot de hemel zou reiken.

'Dan worden we vast beroemd!' zeiden ze tegen elkaar.

Ze gingen aan de slag en de toren werd heel hoog.

God kwam kijken en zag de toren.

'Deze mensen zijn overmoedig geworden,' zei God. 'Ze gaan maar door. Ze moeten wel beseffen dat ze geen goden zijn.'

De spraakverwarring

DE EERSTVOLGENDE KEER dat de mensen verder gingen met de bouw van de toren gebeurde er iets heel vreemds. Een groepje arbeiders begon opeens vreemde nieuwe woorden te gebruiken terwijl ze met elkaar praatten. De anderen keken verbaasd naar hen. Ze voelden zich buitengesloten en maakten zich kwaad. 'We begrijpen niet waar jullie het over hebben,' klaagden ze.

Mensen van een derde groep mompelden hoofdschuddend: 'Wat zeggen jullie toch? Jullie doen allemaal zo geheimzinnig. Zo kunnen we toch niemand meer vertrouwen!'

'Kijk,' zei God in de hemel. 'Ik heb ervoor gezorgd dat ze elkaar niet meer kunnen verstaan. Moet je ze nu eens horen! Van al die opscheperij dat ze de hoogste toren van de wereld zullen bouwen, komt nu helemaal niets meer terecht.'

Dat was waar. Groepjes mensen begonnen ruzie te maken en met elkaar te vechten. 'Is het nu afgelopen!' riepen ze. 'Iedereen praat maar zijn eigen geheime taaltje en maakt stiekem plannetjes. Wij gaan ergens anders wonen.'

En al gauw verspreidden de mensen zich over de hele aarde. De toren van Babel bleef onafgemaakt.

12 januari

Genesis 11

*Lieve Heer,
Alleen U bent
groot. Mensen
zijn niet belang-
rijker dan een
zuchtje.*

Psalm 62:8, 9

13 januari

Genesis 12

*Lieve Heer,
Spreek tegen me
en wijs me de
weg die ik moet
gaan.*

God roept Abram

DE STAMBOOM VAN Abram ging helemaal terug tot de tijd van Sem, een van Noachs zonen. Abram maakte zich grote zorgen over de toekomst. Zou hij ooit kinderen krijgen die zijn bezit zouden erven? Zou de stamboom worden voortgezet?

Op een dag sprak God tegen hem: 'Abram! Ga weg uit je land. Verlaat je familie. Verlaat je huis. Ga naar een land dat ik je aanwijs. Daar zul je kinderen krijgen en jouw kinderen zullen ook weer kinderen krijgen. Jouw familie zal een groot volk worden en mijn zegen over de wereld brengen.'

Abram wist dat hij moest gehoorzamen. Onmiddellijk riep hij zijn naaste familie bij elkaar: zijn vrouw Sarai en zijn neef Lot. Hij pakte zijn bezittingen. Tegen zijn slaven zei hij dat ze mee moesten komen. Ze verlieten de stad Charan. Hun veilige leventje lag nu achter hen. Vervolgens gingen ze op weg naar het land Kanaän.

Het was een spannend avontuur. Abram en zijn familie leefden als nomaden in een tent. Ze waren steeds op zoek naar weiden waar hun kuddes konden grazen. Er kwamen goede en slechte jaren, maar het bezit van Abram en Lot groeide. Toen hun kuddes zo groot waren geworden dat ze geen geschikte weides meer konden vinden die groot genoeg waren, besloten ze uit elkaar te gaan.

Abram zei: 'We zijn familie, dus moeten we geen ruzie maken. Lot, zoek jij maar een stuk land voor jezelf uit. Dan ga ik de andere kant op.' Lot ging naar de vallei waar de rivier de Jordaan stroomde en Abram bleef in Kanaän, in een plaats die Hebron heette.

'Kijk om je heen,' zei God tegen hem. 'Dit hele land zal ik aan je geven. Het zal voor altijd van jouw familie zijn.'

Hoop na een moeilijke tijd

IN DE JORDAANVALLEI kwamen vier koningen bij elkaar die oorlog wilden voeren. Het plan was om vijf rijke steden te plunderen.

Niet ver daar vandaan vergaderden de koningen van deze vijf steden om te overleggen hoe ze zich moesten verdedigen. Ze verzamelden hun legers en trokken ten strijde.

Op de dag van de veldslag stonden de legers tegenover elkaar. Er werd hard gevochten; de vijandige koningen waren aan de winnende hand. De vijf koningen probeerden te ontsnappen, maar toen vielen twee van hen in een grote put. Dit waren de koningen van Sodom en Gomorra; ze verdronken in kleverige teer. De overwinnende koningen grepen hun kans en haastten zich naar Sodom en Gomorra. Moordend en plunderend trokken ze door de steden. Tijdens het gevecht om Sodom werd Lot gevangengenomen en van al zijn bezittingen beroofd.

Een man die ontkomen was aan al dit geweld kwam bij Abram en zei: 'Ze hebben je neef aangevallen. Hij is beroofd en gevangen genomen. Je moet hem gaan helpen!'

Onmiddellijk stelde Abram een legertje samen. Middenin de nacht viel hij de vijand aan en versloeg hem.

De koningen kwamen Abrams overwinning vieren. 'Je hebt ons gered! Je hebt alle rijkdommen weer terug veroverd,' riepen ze. Ze lachten en dronken en hadden plezier.

Abram wilde niets van de buit zelf houden. Hij keerde terug naar huis, naar Sarai.

Niet lang daarna hoorde hij Gods stem: 'Ga naar buiten. Kijk naar de sterren en probeer die te tellen. Jouw familie zal eens uit meer mensen bestaan dan er sterren aan de hemel zijn.'

Abram vertrouwde op God en daarom was God tevreden over hem.

14 januari

Genesis 14-15

*Lieve Heer,
Help me op U
te vertrouwen.*

15 januari

Genesis 16

*Lieve Heer,
U ziet wanneer
mensen gemeen
worden behan-
deld. Wees vrien-
delijk voor ze en
zeggen hen.*

De God die ziet

ABRAMS VROUW SARAI was ongelukkig. Ze was nog steeds kinderloos en ze wist dat Abram erg naar een zoon verlangde. Toen kwam ze met een plan.

‘Ik heb een Egyptische slavin die Hagar heet,’ zei ze tegen Abram. ‘Niemand vindt het raar als je met haar zou vrijen. Zij kan jou een kind geven.’

Abram vond het goed, en Hagar werd zwanger.

Vanaf het moment dat Hagar Abrams kindje verwachtte, voelde Hagar zich opeens veel belangrijker dan vroeger. Ze gedroeg zich alsof ze zelfs belangrijker was dan Sarai, en dat vond Sarai helemaal niet leuk. Ze werd zo kwaad dat ze haar slavin heel gemeen ging behandelen. Hagar vluchtte de woestijn in. Daar kwam ze bij een waterbron een engel van God tegen.

‘Je moet teruggaan naar je meesteres,’ zei de engel. ‘God zal je zegenen. Je zult een zoon krijgen die je Ismaël moet noemen. Hij zal veel vijanden krijgen, maar hij zal ook de vader van een heel groot volk worden.’

Hagar was volkomen verbaasd. ‘Heb ik echt God gezien? Zonder dat ik ben gestorven?’ vroeg ze zich verwonderd af. ‘Deze God ziet werkelijk naar mensen om!’

Hagar ging terug naar Sarai. Ze kreeg inderdaad een zoontje en noemde hem Ismaël. En de bron waar Hagar de engel had gezien kreeg de naam: ‘De bron van Hij die leeft en mij ziet.’

Sarah lacht

16 januari

Genesis 17-18

*Lieve Heer,
Dank U dat alles
wat U belooft
echt kan
gebeuren.*

ABRAM WAS INMIDDELS negenennegentig jaar. 'Je moet vertrouwen in me blijven hebben,' zei God. 'Je zult niet langer Abram heten, maar Abraham: "de vader van vele volken". En je vrouw moet je geen Sarai meer noemen maar Sara: "prinses". Ze wordt de moeder van vele volken.'

Abraham schudde zijn hoofd. 'We zijn allebei al oud,' protesteerde hij. 'Waarom mag Ismaël niet mijn erfgenaam zijn?'

'Mijn volk komt voort uit de kinderen van de zoon die Sara zal krijgen,' antwoordde God. 'Je moet hem Isaak noemen.'

Diezelfde dag aanvaardde Abraham Gods belofte.

Niet lang daarna kwamen er drie reizigers bij hem langs.

Abraham verwelkomde hen. 'Sta me toe dat ik jullie water aanbied en een maaltijd om aan te sterken,' zei hij. Hij ging vlug naar Sara om te zeggen dat ze moest gaan koken.

Terwijl Sara in de tent bleef, gaf Abraham zijn gasten te eten.

'Waar is je vrouw?' vroegen de mannen.

Abraham vertelde het hun.

Toen vroegen ze hem dichterbij te komen. 'Over een jaar hebben jullie een zoon,' zeiden ze.

Sara had staan luisteren. 'Op mijn leeftijd!' dacht ze. 'Die mannen zeggen maar wat.' En ze begon te lachen.

God zei tegen Abraham: 'Waarom lacht Sara? Geloof je niet dat ik jullie een zoon kan geven?'

Toen Sara merkte dat Abraham wist dat ze zo ongelovig had gereageerd, schrok ze. 'Ik heb niet gelachen,' sputterde ze tegen. 'Echt niet.'

'Je hebt wel gelachen,' kreeg ze als antwoord. Het was God die sprak.

17 januari

Genesis 18-19

*Lieve Heer,
Zorg voor de
goede mensen
in een slechte
wereld.*

De slechte steden

TOEN DE REIZIGERS weer verder gingen, liep Abraham een stukje met hen mee om hen de weg te wijzen. 'We gaan naar Sodom en Gomorra,' zeiden ze. 'We gaan kijken of deze steden echt zo slecht zijn als de mensen zeggen. Als dat zo is, worden ze verwoest.'

Abraham smeekte God: 'U kunt toch geen onschuldige mensen vernietigen omdat ze tussen slechte mensen wonen. Als er nu eens vijftig goede mensen wonen.'

'Dan zal ik de stad niet vernietigen,' stemde God toe.

Abraham ging verder met smeken. 'Maar als er slechts vijfenveertig zijn? Of veertig? Of maar dertig?'

'Dan zal ik de steden niet verwoesten,' beloofde God.

'En als er maar twintig goede mensen zijn? Of maar tien?'

'Dan zal ik de steden niet verwoesten,' zei God.

Twee van de reizigers gingen Sodom binnen. Ze ontdekten dat er maar één goede man was, en dat was Lot. Hij verwelkomde hen in zijn huis en beschermde hen.

'Lot, je moet de stad uit gaan,' waarschuwden de reizigers hem.

'Sodom zal worden verwoest. Breng jezelf en je familie in veiligheid.'

's Morgens vroeg ontvluchtte Lot met zijn familie de stad. En dat was maar net op tijd.

'Schiet op!' riepen de reizigers. 'Ren voor je leven!'

Terwijl ze wegrendelen viel er een regen van brandende zwavel op de stad. Lots vrouw was doodsbang. Ze keek achterom naar de puinhopen van hun huis. Toen ze bleef staan werd ze getroffen door een stortvloed van zout. Alleen Lot en zijn dochters werden gered.

Lachen en huilen

GOD KWAM ZIJN belofte aan Abraham en Sara na: ze kregen een zoon. Sara was dolblij.

‘God heeft me vreugde gebracht,’ zei ze.

Ze noemden het jongetje Isaak en dat betekent ‘gelach’.

Toen haar zoon opgroeide, begon Sara zich zorgen te maken. ‘Stuur Hagar en Ismaël weg,’ fluisterde ze tegen Abraham. ‘Ik wil niet dat Ismaël erft waar Isaak recht op heeft.’

Abraham schrok van wat Sara tegen hem zei. Tenslotte was Ismaël zijn zoon.

Maar God zei dat Abraham Sara haar zin moest geven. ‘Laat de jongen en zijn moeder gaan,’ adviseerde God. ‘Mijn belofte aan jou zal ik houden door middel van Isaaks kinderen, maar ik zal ook voor Ismaëls kinderen zorgen.’

De volgende ochtend stuurde Abraham Hagar en Ismaël weg. Ze kregen een klein beetje eten en een leren zak met water mee. Eindeloos liepen ze door de droge, stoffige woestijn. Toen kregen ze dorst en dronken van het water. Maar veel hielp het niet en ze hadden meteen weer dorst.

Wanhopig legde Hagar haar kind neer in de schaduw van een bosje. Ze ging een eindje verderop zitten en sloeg haar handen voor haar gezicht. ‘Ik wil hem niet zien sterven,’ snikte ze.

God hoorde haar huilen. ‘Ga je kind halen,’ zei God. ‘Hij zal de vader van een groot volk worden.’

Hagar keek verbaasd op. De woestijn trilde van de hitte. Toen hoorde ze God opnieuw spreken.

‘Kijk om je heen,’ zei God. ‘Kijk eens goed.’

Hagar nam het dorre landschap op. Toen begon ze te lachen. ‘Een bron!’ riep ze uit. ‘We zullen niet sterven! Hier kunnen we een nieuw leven beginnen. Ismaël zal leren jagen... en zo zal alles goed komen!’

De jaren verstreken. Ismaël groeide op tot een man en trouwde met een Egyptische vrouw. Hagar wist dat Gods belofte werkelijkheid werd.

18 januari

Genesis 21

*Lieve Heer,
U helpt wan-
hopige mensen.
U geeft hun
nieuwe hoop.*

19 januari

Genesis 22

*Lieve Heer,
U vraagt als
offer slechts mijn
dankbaarheid en
gehoorzaamheid.*

Psalm 50:23

Abraham en Isaak

OP EEN KEER stelde God Abrahams geloof op de proef.

‘Neem je zoon Isaak mee,’ zei God. ‘De zoon van wie je zoveel houdt. Ga naar een bergtop in het land Moria. Daar moet je hem aan mij offeren.’

Niemand weet wat Abraham toen voelde of dacht.

Hij deed gewoon wat hem werd gezegd. De volgende morgen hakte hij hout voor het vuur, laadde dat op een ezel en ging met Isaak en twee knechten op weg naar de berg.

Toen ze bij de berg kwamen zei Abraham tegen de knechten dat ze bij de ezel moesten blijven wachten terwijl Isaak en hij het offer gingen brengen.

Isaak droeg het hout. Abraham had een mes bij zich en een potje met gloeiende kolen waarmee hij het vuur kon aansteken.

‘We hebben iets vergeten,’ zei Isaak. ‘We hebben geen lammetje om te offeren!’

‘Daar zal God wel voor zorgen,’ zei Abraham kortaf.

Ze liepen met zijn tweeën verder. Op de bergtop bouwde Abraham een stenen altaar en legde daar het hout op.

Plotseling pakte hij Isaak ruw beet, bond hem vast en legde hem op het altaar. Toen hief hij zijn mes op.

‘Abraham,’ riep God.

‘Hier ben ik,’ antwoordde Abraham.

‘Doe de jongen niets,’ zei God. ‘Je hebt laten zien dat je me wilt gehoorzamen.’

Abraham liet het mes zakken. Hij keek om zich heen. Achter hem stond een wild bokje, met zijn hoorns verward in de doornstruiken. Abraham maakte zijn zoon los en offerde het bokje.

‘Vanaf nu heet deze plek “God zorgt voor alles”,’ zei Abraham.

‘Vanaf nu,’ zei God, ‘kun je er zeker van zijn dat ik je zoon en zijn kinderen zal zegenen, generatie op generatie.’

Een vrouw voor Isaak

TOEN ISAAK EEN jongeman was stierf zijn moeder Sara. Abraham begroef haar met veel eerbied. Hij was bedroefd en maakte zich zorgen om de toekomst.

Hij riep een knecht bij zich. 'Kom eens hier! Beloof me iets met God als onze getuige. Ga terug naar mijn familie in het land waar ik vandaan kom en zoek een meisje uit dat Isaaks vrouw kan worden. Breng haar hierheen, naar Kanaän, het land dat God me heeft beloofd.'

'Dat zal ik doen,' zei de knecht, maar toen hij met een karavaan kamelen over de stoffige wegen liep, begon hij zich zorgen te maken over zijn belofte. 'O, God,' bad hij. 'Help me om deze opdracht goed uit te voeren.'

Toen hij bij de stad kwam waar hij naartoe moest, kreeg hij een idee. 'O, God,' zei hij. 'Ik ben nu bij een bron waar jonge meisjes komen om water te halen. Ik zal aan eentje om water vragen. Als ze zegt dat ze water voor mijn kamelen gaat halen, is dat het teken dat zij het meisje voor Isaak is.'

Nog voor hij zijn gebed had beëindigd, kwam er een jonge vrouw aanlopen met een waterkruik. Het gesprek ging precies zoals de knecht had gehoopt. Ze bood niet alleen de knecht water aan, maar ook zijn kamelen.

Hij kon bijna niet wachten tot het meisje met het water terugkwam. Zodra ze weer verscheen, haalde hij een paar gouden sieraden tevoorschijn. 'Deze zijn voor jou,' zei hij, 'maar eerst moet ik je nog iets vragen. Hoe heet je vader? Heeft hij plaats genoeg om mij onderdak te verlenen?'

Het meisje gaf antwoord, en de bediende wist dat God zijn gebed had verhoord. De familie van het meisje was ook Abrahams familie. De knecht werd met open armen verwelkomd.

20 januari

Genesis 23-24

*Lieve Heer,
Leid ons bij de
plannen die we
maken, en geef
die Uw zegen.*

*Lieve Heer,
Ik hoop dat U bij
alle belangrijke
keerpunten in
mijn leven aan-
wezig bent.*

Rebekka

DE JONGE VROUW, die Rebekka heette, had vol verbazing de geschenken in ontvangst genomen. Opgewonden rende ze naar haar moeder. 'Deze man heeft me gouden sieraden gegeven en hij vraagt of hij vader kan spreken. Dat kan toch maar één ding betekenen!' riep ze uit.

Haar broer Laban ging snel uitzoeken wat er aan de hand was. Hij en zijn vader luisterden naar wat de knecht te vertellen had: dat het zijn taak was een vrouw te vinden voor iemand uit hun familie, Abraham.

'Het is ongelooflijk dat God je naar ons heeft geleid,' zeiden ze. 'We zijn ervan overtuigd dat God dit zo heeft gewild en dat onze Rebekka met de zoon van je meester moet trouwen.'

'Zeker,' zei de knecht. 'Vergeet niet dat mijn meester rijk is en mij de spullen heeft meegegeven om een overeenkomst te sluiten.' Vervolgens haalde hij schitterende geschenken voor de familie tevoorschijn. Rebekka kreeg prachtige sieraden en kleren.

Haar vader en broer knikten. 'Wij zijn blij met dit aanbod,' zeiden ze. 'Nu moeten we nog vragen wat Rebekka hiervan vindt.'

Rebekka was opgetogen. 'Ik wil deze jonge man zo snel mogelijk ontmoeten!' zei ze.

Gezegend door haar familie maakte Rebekka zich met haar dienaressen klaar voor de reis naar Kanaän. Abrahams knecht zou haar begeleiden. Giechelend maar ook met tranen in hun ogen klommen ze op de kamelen en zwaaiden iedereen vaarwel.

Isaak was dolblij toen hij zijn toekomstige bruid zag aankomen. Hij wist dat het niet lang zou duren of hij zou verliefd op haar worden.

